

ԻՄ ԱՍՏՂԻՆ

Ու դուն գիւե՛ր Պաղտատի, Փետրուարի աստղին տակ.

Երեսիդ մութն է նստեր, հէփաթ նայուածքդ յըսակ
Մոռցընելու չափ բեզմէ, զի ցերեկին, հովը տափ
Թեւն իր ամուլ՝ տարածել ուզեց փռուով, խորակով.
Դուն ա՛մպ, անձե՛ն, պատմունան, սուտին, մեղկին դէմ խըռով...:

Դո՛ւն՝ մերկ գիւեք, կը սիրես կըծու քամին, գորովով,
Ամբան ու ծոյլ յօրանջին որ նըլազի աղը ծով,
Բջիջներուն մէջ մարդոց որ նստի սերմը առողջ՝
Անկեղծութեան ու գեղի, ուր բանա՛ս դուն սիրեց ամբողջ...:

Դի՛ւեք, աչերդ այն ասեմ յըսա՛կ՝ ու ի՛նչ գորովոս...
Քիչե՛ր սակայն դուրս ելլող՝ ուժ ու գեղիդ գալու մօտ:
Ու տրտման, աստղերուդ հուրին ամպերուն ընդմէջէն

Կախած՝ թախծըդ իբրեւ, նորէն — գարուն արեւէն
Մշտնորոգ հըրապոյր հազնող պարման զըզու պէս —
Արեւներու հովին մէջ ծաղկըւորիլ դուն կ'ուզես...:

Քո՛ւ աստղին հետ, ո՛վ գիւեք, ըսին զիս մայրս է ծըներ...:

1946 Պաղտատ

ՇէՆ-ՄԱՀ

